

Удружење породица киднапованих и несталих лица
на Косову и Метохији

ЧАСОПИС „ОТЕТА ИСТИНА“ – БРОЈ 11, јул - септембар 2007.

И ПОРОДИЦЕ СУ ЖРТВЕ

Од оног трену када је страдао човек киднаповањем, страда и његова породица. Иза сваког несталога у ратним и поратним сукобима и оних који нетрагом несташе годину дана пре рата остало је на десетине чланова породице и вуже и шире родбине да вапи за истином да сазна где је, или где му кости почивају. Кома је теже, тешко се може измерити и упоредити бол, мука, јад... Показало се да су многи од киднапованих окончали своје животе у тешким мукама, физичка бол њихова била је страшна, неиздржива.

Психичка бол, оних који су остали да за њима пате немерљива је. То је бол која полако али сигурно убија. Доказ да је то тако су гробови мајки и очева који нису дочекали своје синове, сестара којима је срце препукло за браћом, патња и болест деце за отетим родитељима. На десетине хиљада људи припадају породицама из којих су насилно отети њихови најмилији. Нико више од њих нема нормалан живот већ им се он претвара у свакодневну потрагу за сином, оцем, супругом. Како наставити нормалан живот кад не знате шта вам је са дететом, родитељем, брачним другом. Чекање да се било шта сазна које траје годинама из дана у дан убија и психички и физички, а и материјално многе који више не могу да живе у неизвесности. Много су труда, живаца и новца људи утрошили обилазећи све могуће институције у потрази за надом да су живи и да ће се вратити. И они који мисле да имају још снаге да се ухвате у коштац с том фаталном неизвесношћу, из дана у дан губе снагу, а то можда још не осећају. Постоји озбиљна бојазан да кад сазнају истину, клону и изгубе задњи атом снаге, који је и те како тада потребан, јер ће морати да живе са болом и тугом.

Зато се мора под хитно, али стварно под хитно убрзати рад на проналажењу несталих и спасити њихове породице које их траже од даљег пропадања.

Ти су људи паћеници скоро деценију и треба учинити све да им се олакша бол због трагедије која их је задесила. До сада, чињеница је, да није њима посвећена брига и пажња која им је потребна. Убудуће то не би смело више да буде тако.